

Jeg vil indrømme, at Landstingets Behandling derfor er bleven velformel, og der er Ting i dets Forslag, som ikke ere overvejede i den Grad som ønskeligt er. Jeg vil dog sige — deri er jeg forhaabentlig enig med hele min Gruppe —, at naar Valget er mellem Folketingets og Landstingets Affattelse, er der forhaabentlig ikke en eneste af os, der tvivler et Øjeblik paa, at vi foretrække Landstingets Affattelse taget som Helhed. Derfor vil jeg ogsaa ved 2den Behandling med stor Glæde stemme mod Regeringens Forslag om at føre Toldloven tilbage til den Affattelse, den havde, da den forlod Folketinget.

Der er enkelte Punkter, hvor Behandlingen ikke er helt færdig, og jeg vilde gerne have Lov til, idet det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) i sine opmuntrende Bemærkninger har givet Ret dertil, at gøre nogle Henstillinger til det eventuelle Fællesudvalg.

Der er nu Posterne *Kakao* og *Kaffe*. Kaffetolden blev, som de Herrere vide, af det høje Folketing nedsat fra 25 til 10 Øre for raa Kaffe, men samtidig satte man Tolden for brændt Kaffe til 12½ Øre. Landstinget lod staa de 10 Øre for raa Kaffe, men forhøjede Tolden for brændt Kaffe til 16 Øre; altsaa, Beskyttelsen for Kaffebrænderierne bliver 6 Øre. Den nuværende Beskyttelse for disse er 4 Øre, og selv om vi regne med det størst mulige Svind, vil 4 Øre være tilstrækkeligt ikke som Beskyttelse, men som Erstatning til Brænderierne, tilmed da Forskellen mellem Landstingets og Folketingets Affattelse, 2 Øre, betyder 200,000 Kr. for Statskassen. Og jeg maa i den Retning hævde, at Statskassens Interesse — det vedkender jeg mig overfor det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) — ligger mig og de fleste af mine Meningsfæller meget stærkt paa Sinde; jeg hævder ærligt, at de 200,000 Kr. bør gaa ind i Statskassen, og man burde derfor tage de Sæts for Kaffe, som Lands- og Folketing sidste Gang bleve enige om: 12 Øre for raa Kaffe og 16 Øre for brændt Kaffe.

Noget lignende gælder med Hensyn

til Kakao, der i øvrigt, hvad Landstingets Udvalgsmedlemmer ville fortælle Dem, ikke er bleven gjort til Genstand for nogen nøjere Behandling i Udvalget. Tolden paa Kakao er i Øjeblikket 17 Øre paa raa Kakaobønner, 28 Øre for Kakaomel og 21 Øre for Chokolade. Det har Folketinget sat til 18, 30 og 21. Nu vil jeg først og fremmest sige, at allerede den Told, der er paa Kakaomel, er i Virkeligheden for høj; der er nemlig kun 20 pCt. Svind ved de raa Kakaobønners Omformning til Kakaomel, og hele den ganske simple Proces, at knuse Kakaobønner til Mel, er en Proces, der kræver ikke 12 Øre, som foreslaaet af Folketinget, end mindre 20 Øre, som foreslaaet af Landstinget, men allerhøjest 7 eller 8 Øre, hvis vi skulde tage efter Svindprocenten. Paa dette Punkt er det, at jeg er ked af det Andragende, der er fremkommet fra Kakao-fabrikanterne. Thi naar de Herrere argumentere ud fra, at Kakao er et godt Næringsmiddel, vi alle sammen skulde have, og at man derfor bør slette eller nedsætte Tolden for Kakaobønner, medens de samtidig forlange Tolden paa det Kakaomel, vi købe, forhøjet, er det et Argument, som ikke er ganske klogt eller ganske rigtigt. Imidlertid hører denne Sats til dem, som det høje Landsting vil forhandle om — det ved jeg — og ikke har taget endelig Bestemmelse om endnu. Og naar Landstinget møder Imødekommen, som man har Lov til at vente, paa mange andre Omraader, vil Kakao sikkert blive en af de Positioner, man let kommer til Enighed om. Jeg ved jo, at der er nogen Grund til at beskytte Kakaomel, men den Beskyttelse skal ikke gives, saaledes som Andragenderne forlange, men saaledes, at man sætter Straf eller Ekstratold paa blandet Kakaomel. Sagen er den, at i en Tale, der var holdt i de hollandske Generalstater, hævdede en Rigsdagsmand, at der sælges Kakaomel med indtil 50 pCt. Kartoffelmel i; det er jo ikke saa lidt. Derfor vilde det være ønskeligt, om vi kunde blive enige om en Lovgivning, hvorefter vi fastslog, hvad der skal forstaas ved ren Kakao, og at man altsaa